

УДК. 343.1

DOI <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.06.3.25>

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ВЗАЄМОДІЇ ОПЕРАТИВНИХ ПРАЦІВНИКІВ ПІД ЧАС ДОКУМЕНТУВАННЯ ТА РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ, ВЧИНЕНИХ ОРГАНІЗОВАНИМИ ГРУПАМИ

Ємельянов Р.О.,*доктор філософії,**доцент кафедри оперативно-розшукової діяльності**та інформаційної безпеки**Навчально-наукового інституту підготовки фахівців**для підрозділів кримінальної поліції імені Е.О. Дідоренка*

ORCID: 0000-0002-7465-7166

Татаренко С.В.,*доктор філософії,**доцент кафедри оперативно-розшукової діяльності**та інформаційної безпеки**Навчально-наукового інституту підготовки фахівців**для підрозділів кримінальної поліції імені Е.О. Дідоренка*

ORCID: 0000-0001-9425-0227

Ємельянов Р.О., Татаренко С.В. Окремі аспекти взаємодії оперативних працівників під час документування та розслідування злочинів, вчинених організованими групами.

У статті досліджено актуальні проблеми протидії організованій злочинності в умовах воєнного стану в Україні, що становить реальну загрозу національній безпеці. Підкреслено, що сучасна організована злочинність характеризується якісним і кількісним зростанням, удосконаленням структур, використанням новітніх технологій і зброї, а також активною адаптацією до умов воєнного часу. Особливу увагу приділено процесу взаємодії оперативних підрозділів, органів досудового розслідування, прокуратури, експертних та аналітичних служб під час розкриття й документування злочинів, учинених організованими групами. Встановлено, що ефективність розслідування таких правопорушень безпосередньо залежить від узгодженості дій, належного інформаційного обміну та спільного планування оперативно-розшукових і слідчих (розшукових) дій. Охарактеризовано основні форми взаємодії, а саме інформаційно-аналітичну, організаційно-тактичну, експертно-криміналістичну, міжвідомчу та міжнародну. Підкреслено значення міжнародного співробітництва, зокрема через канали Інтерполу, Європолу та створення спільних слідчих груп. Акцентовано на необхідності дотримання конфіденційності, законності, системності, оперативності та субординації у взаємодії між суб'єктами правоохоронної діяльності. Наведено позиції провідних науковців щодо сутності взаємодії як комплексного, організованого процесу, спрямованого на досягнення спільної мети – ефективного розкриття й попередження злочинів організованих угруповань. Зазначено, що особливості воєнного стану ускладнюють роботу оперативних підрозділів через обмеження ресурсів і підвищену активність злочинців, однак високий рівень професійної підготовки та налагоджена комунікація між структурами дозволяють досягати позитивних результатів. Підкреслено провідну роль оперативних працівників у виявленні первинної інформації про діяльність організованих груп, документуванні їх злочинної діяльності, встановленні структури, каналів фінансування та міжрегіональних і транснаціональних зв'язків. Зроблено висновок, що синергія та координація дій між оперативними підрозділами, слідчими, прокурорами й експертами є ключовою умовою забезпечення ефективної протидії організованій злочинності в умовах воєнного стану.

Ключові слова: організована злочинність, воєнний стан, взаємодія, оперативні підрозділи, досудове розслідування, кримінальне провадження.

Yemelianov R.O., Tatarenko S.V. Separate aspects of interaction between operative officers during the documentation and investigation of crimes, committed by organized groups.

The article examines the current challenges of combating organized crime under martial law in Ukraine, which poses a real threat to national security. It emphasizes that modern organized crime is marked by both quantitative and qualitative growth, improved structures, use of advanced technologies and weapons, and adaptive mechanisms developed in response to wartime conditions. Particular attention

is devoted to the interaction between operational units, pre-trial investigation bodies, prosecutorial authorities, expert and analytical services in the detection and documentation of crimes committed by organized groups. The effectiveness of investigations directly depends on the coherence of actions, proper information exchange, and joint planning of operational-search and investigative activities. The study identifies the main forms of cooperation: informational-analytical, organizational-tactical, expert-forensic, interdepartmental, and international. The paper highlights the importance of international collaboration through INTERPOL, EUROPOL, and Joint Investigation Teams in addressing transnational organized crime. It underlines the necessity of adhering to legality, confidentiality, systematization, and subordination principles within law enforcement cooperation. The views of leading scholars are analyzed, interpreting interaction as an integrated, organized process aimed at achieving the common goal of effective detection and prevention of organized criminal activity. The author notes that martial law complicates the work of operational units due to limited resources and increased criminal activity, yet professionalism and effective coordination enable successful results. Operational officers play a key role in gathering primary intelligence about organized criminal groups, documenting their illegal actions, determining organizational structure, financial channels, and interregional or transnational connections. The study concludes that synergy and coordination among operational services, investigators, prosecutors, and experts constitute the essential precondition for ensuring effective counteraction to organized crime under martial law, thereby reinforcing the overall system of national security and criminal justice in Ukraine.

Key words: organized crime, martial law, interaction, operational units, pre-trial investigation, criminal proceedings.

Постановка проблеми. В умовах воєнного стану в Україні відбулися суттєві трансформації у структурі та діяльності організованих злочинних угруповань, що зумовило зростання рівня криміногенних загроз для національної безпеки. Посилення кримінальної відповідальності, нестабільність суспільно-політичної ситуації, обмеження контролю з боку державних інституцій створили сприятливе середовище для активізації організованої злочинності. Злочинні групи не лише удосконалюють свої методи, використовуючи сучасні технології, зброю та схеми маскування, а й налагоджують взаємозв'язки з представниками влади, бізнесу та правоохоронних структур. Водночас, традиційні механізми протидії таким явищам виявляються недостатньо ефективними, особливо з огляду на складність оперативного документування, високий рівень конспірації злочинців і потребу у швидкій координації між різними правоохоронними структурами. Проблема полягає у відсутності належно відпрацьованої системи взаємодії між оперативними підрозділами, слідчими органами, прокуратурою, експертними службами та міжнародними партнерами, що істотно ускладнює розкриття, розслідування й запобігання злочинам, учиненим організованими групами в умовах воєнного стану.

Метою дослідження є аналіз існуючих форм та принципів взаємодії оперативних працівників з іншими органами та підрозділами під час розкриття та розслідування злочинів, вчинених організованими групами.

Стан опрацювання проблематики. Питання взаємодії оперативних працівників з іншими органами та службами під час розкриття та розслідування злочинів досліджувалась такими вченими як, О. Бандурка, В. Бондар, М. Борисенко, І. Демідов, В. Огурченко, В. Рогальська, А. Синовєрський, В. Северук, К. Чаплинський та ін. Проте і на теперішній час є актуальним дослідження особливостей такої взаємодії, особливо під час розслідування злочинів, вчинених у складі організованих груп.

Виклад основного матеріалу. Організована злочинність в умовах воєнного стану в Україні перетворилася у реальну загрозу національній безпеці держави. Посилення кримінальної відповідальності за вчинення кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану призвело до формування нових злочинних схем та механізмів злочинної діяльності, а також до адаптації організованих злочинних груп до умов сьогодення [1, с. 33].

Кількісні та якісні зміни у структурі організованої злочинності характеризуються удосконаленням існуючих, застосуванням новітніх способів учинення кримінальних правопорушень, форм та способів протидії досудовому розслідуванню. Дедалі спостерігається входження до організованих злочинних угруповань як колишніх, так і діючих працівників правоохоронних органів, представників органів влади й управління. На сьогодні технологія злочинної діяльності значно ускладнилася, що зумовлено використанням новітньої зброї та технічних засобів, складними й витонченими способами підготовки й приховування кримінальних правопорушень, які традиційними методами виявляти і документувати досить складно. Дії злочинців дедалі набувають усе більш зухвалого й жорстокого характеру [2, с.66]. Саме тому, для швидкого та якісного документування злочинної

діяльності організованих груп, важливим є взаємодія усіх органів та підрозділів, які спрямовані на розкриття та розслідування такого виду злочинів.

Справедливо зазначають А. Синоверський та М. Скриник про те, що організаційною складовою розслідування кримінальних правопорушень, вчинених організованими злочинними групами в умовах воєнного стану, є заснована на чинному законодавстві взаємодія уповноважених суб'єктів, яку слід здійснювати на основі наперед наміченого плану заходів. З огляду на характер кримінальних правопорушень, що вчиняють організовані злочинні групи в умовах воєнного стану, слід ураховувати необхідність дотримання конфіденційності під час збирання доказів у процесі здійснення такої взаємодії [3, с. 141].

Р. Яблонський, під взаємодією оперативних підрозділів правоохоронних органів у протидії організованій злочинності розуміє засновану на законах та підзаконних нормативних актах, погоджену за метою, часом і місцем та належним чином організовану спільну діяльність суб'єктів протидії організованій злочинності та інших підрозділів правоохоронних органів і міжнародних правоохоронних організацій, яка спрямована на вирішення завдань боротьби з організованою злочинністю [4, с. 382].

А.А. Саковський та А.В. Жижин взаємодію підрозділів кримінальної поліції з органами досудового розслідування під час документування кримінальних правопорушень трактують як здійснюваний відповідно до чинного законодавства суб'єктами оперативно-розшукової діяльності, кримінального процесу й інших галузей права спільний процес збирання, систематизації, перевірки та оцінювання фактичних даних, необхідних для доказування в кримінальному провадженні, виконання інших завдань кримінального судочинства й оперативно-розшукової діяльності з подальшою їх перевіркою та закріпленням у визначеному КПК порядку, що супроводжується обміном інформацією, консультаціями та наданням іншої допомоги з урахуванням суб'єктивних особливостей і ресурсних можливостей кожного із суб'єктів [5, с. 52].

М. Борисенко поняття взаємодії розуміє як конкретні способи спільної та узгодженої діяльності слідчого й оперативного працівника, здійснювані за допомогою певних прийомів і методів [6, с. 125].

Так, взаємодія оперативних підрозділів з іншими службами правоохоронних органів ґрунтується на положеннях Конституції України, Кримінального процесуального кодексу України, Закону України «Про Національну поліцію», Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» та низки відомчих нормативно-правових актів. Основними принципами такої взаємодії є законність, цілеспрямованість, системність, оперативність, конфіденційність, відповідальність і субординація. Їх дотримання створює правові та організаційні передумови для ефективного розкриття злочинів, учинених організованими групами.

Відмітимо, що під час розслідування злочинів, вчинених організованими групами взаємодія оперативних підрозділів з іншими службами може здійснюватися у таких формах, як:

інформаційно-аналітична взаємодія. Яка полягає у обміні оперативною інформацією, даними з баз і реєстрів, результатами аналітичної розвідки, що сприятиме як і попередженню досліджуваного виду злочинів, так і швидкому його розкриттю;

організаційно-тактична взаємодія. Тобто, спільне планування та проведення оперативно-розшукових заходів, слідчих (розшукових) дій, зокрема обшуків, затримань, контрольованих поставок, що допоможе у здійсненні швидкого розслідування;

експертно-криміналістична взаємодія. Зазначена форма взаємодії полягає у залучення спеціалістів-криміналістів, експертів для дослідження речових доказів, ідентифікації осіб, предметів чи механізмів учинення злочину;

міжвідомча взаємодія. Полягає у спільній діяльності з органами прокуратури, СБУ, ДБР, митною та податковою службами, що забезпечує комплексність протидії злочинним угрупованням;

міжнародна взаємодія. Полягає у співпраці через канали Інтерполу, Європолу, створення спільних слідчих групи (Joint Investigation Teams), обмін інформацією з іноземними правоохоронними структурами, що сприяє розслідуванню транскордонної організованої злочинності.

В контексті зазначеної форми взаємодії варто погодитись із С.В. Безпалько та І.В. Кріцак про те, що транснаціональна організована злочинність є найбільш небезпечною формою злочинної діяльності, що загрожує суспільному розвитку людства загалом. Протидія цьому явищу потребує узгоджених дій міжнародного співтовариства, що суттєво підвищує роль міжнародного співробітництва у правоохоронній сфері. На національному рівні протидія такого роду злочинності потребує узгодження дій усіх правоохоронних органів, формування спільних оперативних, слідчих груп та аналітичних центрів [7, с. 22].

К.О. Чаплинський говорить про те, що у цілому взаємодія в досудовому розслідуванні може здійснюватися як у процесуальній формі (при сумісній роботі в конкретному кримінальному провадженні), так і в непроцесуальній формі (на рівні ділових відносин та контактів щодо узгодже-

ного виконання завдань розкриття кримінального правопорушення). Як наслідок, усі розглянуті форми взаємодії повинні ґрунтуватися на: чіткому їх плануванні; професійній орієнтації щодо можливостей слідчих, працівників оперативних підрозділів та експертної служби; на встановленні правильних службових взаємовідносин, підтриманні атмосфери довіри, згуртованості та взаємній допомозі [8, с. 93-94].

Оскільки організовані злочинні групи характеризуються високим рівнем конспірації, розподілом ролей, стійкістю зв'язків, наявністю матеріально-технічної бази та фінансових ресурсів, а також здатністю впливати на посадових осіб або свідків, протидія та документування таких видів злочинів є не аби якою складною. Це зумовлює необхідність комплексного підходу, що включає застосування оперативного-розшукових, аналітичних, криміналістичних і процесуальних засобів.

Окрім цього, умови воєнного стану можуть ускладнювати роботу оперативних підрозділів через обмежену доступність ресурсів, змінену ситуацію на території, а також зростання активності злочинних угруповань. Однак, навички, спеціальна підготовка та ефективна координація можуть допомогти подолати ці труднощі [9, с. 373].

Досліджуючи питання злочинів, що вчиняються організованими групами й злочинними організаціями, які сформовані на етнічній основі В.Г. Северук стверджує, що взаємодія оперативних підрозділів правоохоронних органів МВС, СБУ, ДФС, ДПС, ДПТСУ між собою, здійснюється в таких формах: обмін інформацією в питаннях протидії незаконному обігу наркотичних засобів (90%); сумісні виїзди в регіони для проведення узгоджених дій, перевірок і надання допомоги місцевим правоохоронним органам у боротьбі з незаконним обігом наркотичних засобів, вивчення та поширення позитивного досвіду (34,5%); створення сумісних слідчо-оперативних груп для розслідування конкретних злочинів (18,3%); проведення сумісних цільових заходів для виявлення та припинення злочинів, а також усунення причин та умов, які сприяють їх здійсненню (28,4%); взаємне використання можливостей правоохоронних органів для підвищення кваліфікації працівників, проведення сумісних семінарів, конференцій (11,2%); надання взаємної допомоги силами й засобами в процесі протидії організованій наркозлочинності (22,6%); видання сумісних наказів, вказівок, інших організаційно-розпорядливих документів (12,3%); випуск сумісних бюлетенів (збірник) та інших інформаційних видань (9,4%) [10, с. 189].

Ми переконані, що у документуванні та розслідуванні злочинів, вчинених організованими групами, оперативні підрозділи виконують ключову роль, яка полягає у зборі первинної інформації про діяльність організованих груп, документуванні злочинної діяльності, встановленні структури угруповання, каналів фінансування та зв'язків з іншими злочинними формуваннями.

Зазначене підтверджується проведенням Р. Велієвим дослідженням підстав для початку розслідування незаконного обігу зброї, учиненого організованими злочинними групами. Так, дослідником було встановлено, що у 40 % випадків такими підставами є рапорти працівників оперативних підрозділів про виявлення ознак, що свідчать про вчинення досліджуваних кримінальних правопорушень [11, с. 286]. Отже, як бачимо із зазначеного, доволі значний масив інформації про вчинення злочинів, що вчиняються організованими групами надходить саме від оперативних працівників. Відповідно, на підставі рапортів оперативних працівників поліції, слідчі розпочинають досудове розслідування, що можна вважати першим етапом взаємодії.

І.В. Жук зазначає, що первинна інформація, зокрема щодо діяльності організованих злочинних груп, що вчиняють розбої в умовах воєнного стану, здобувається підрозділами кримінальної поліції багатьма способами та методами, одним з яких є оперативний пошук. Досліджуючи проблемні питання розбоїв, вчинюваних організованими злочинними групами в умовах воєнного стану, науковець стверджує, що процес оперативного пошуку ознак досліджуваного ним виду злочинів, має специфічні ознаки, які відокремлюють його від інших форм оперативного-розшукової діяльності. При цьому, відомостями, які встановлюються під час оперативного пошуку є: склад організованої злочинної групи, розподіл ролей; наявність зброї; факти готування і вчинення злочину; знаряддя та сліди готування до вчинення; сліди, залишені на місці вчинення; знаряддя вчинення; інші речі, що мають значення для встановлення учасників організованих злочинних груп, що вчиняють розбої в умовах воєнного стану; викрадені предмети і речі тощо [1, с. 33]. На нашу думку, виключно шляхом оперативного пошуку можна отримати зазначену інформацію, яку в подальшому слідчий може використати для доведення причетності осіб, які вчиняли кримінальні правопорушення у складі організованої групи.

Окрім науковці зазначають, що значну роль у встановленні факту вчинення економічних злочинів організованими групами відіграє оперативна інформація, що отримується в ході проведення оперативними працівниками оперативного-розшукових заходів. Як правило, оперативна інформація містить відомості не лише про факти групових злочинів та осіб, які їх учинили, а й про потерпілих, свідків і всіх тих, хто причетний до скоєння злочину [12, с. 275].

Більш складніше, на думку А.В. Крижевського, зібрати інформацію про лідерів організованих злочинних об'єднань. Він зазначає, що в основному, така інформація отримується оперативним шляхом, тому потребує конспірації та захищеності від витоків [13, с. 734].

Зазначене свідчить про те, що робота працівників оперативних підрозділів не завершується на поданні рапорту про виявлення злочину, з ознаками організованої злочинності, а навпаки набирає обертів під час взаємодії із органами досудового розслідування для виявлення усіх обставин такого виду злочину. Зокрема, на стадії досудового розслідування оперативні працівники забезпечують пошукову та аналітичну підтримку досудового розслідування, ініціюють та проводять негласні слідчі (розшукові) дії та передають їх результати слідчому для використання в доказуванні.

Варто особливо відзначити, що передача частини оперативно-розшукової інформації слідчим органам не повинна припиняти розвідувальну роботу або знижувати її темпи. Цей збір повинен тривати до кінця слідства, а іноді збір інформації доцільно продовжувати й у ході досудового розслідування (особливо коли організована група ще продовжує функціонувати). Відомості про організовані групи повинні накопичуватися постійно, щоб свого часу вони могли бути затребувані в процесі розслідування [12, с. 274].

В цьому контексті погодимось із твердженням, що взаємодія ґрунтується не просто на впливі одного суб'єкта на іншого, а на розумінні необхідності співпраці задля досягнення спільної мети. У процесі такої взаємодії суб'єкти не лише координують свої дії, а й можуть змінювати власні якісні характеристики, адаптуючись до нових умов і вдосконалюючи свої можливості в результаті спільної діяльності [14, с. 305].

Наголосимо на тому, що саме узгодженість і координованість дій між суб'єктами, яких залучають у процесі розслідування кримінальних правопорушень, вчинених організованими злочинними групами в умовах воєнного стану, дає змогу ефективно планувати та проводити необхідний комплекс слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних дій, оперативно-розшукових заходів, забезпечити своєчасний обмін доказовою та орієнтовною інформацією, висунення й перевірку слідчих версій, виявлення учасників організованого злочинного угруповання [3, с. 142-143].

Окрему роль у взаємодії під час розслідування злочинів, вчинених організованими групами відіграє участь прокурора.

В.Г. Северук стверджує, що взаємодія з органами прокуратури залишається, безумовно, найголовнішим напрямом під час протидії злочинам, що вчиняються організованими групами й злочинними організаціями. Особливості взаємодії прокурора й слідчого визначаються їх процесуальним статусом та основним завданням діяльності на стадії досудового розслідування. У такому ж контексті потрібно розглядати й питання взаємодії прокурора й оперативних підрозділів (наприклад, під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій) [10, с. 188].

Досліджуючи процесуальні аспекти взаємодії прокурора, слідчого та оперативних працівників під час розслідування кримінальних правопорушень, вчинених на окупованій території України І.С. Сиводєд зазначає про те, що практика переконливо доводить, що узгоджені спільні дії працівників прокуратури, органів досудового розслідування, оперативно-розшукових підрозділів на початковому етапі розслідування дозволяють, як правило, домогтися швидкого й успішного розкриття цих правопорушень [15, с. 138].

Отже, як бачимо органи прокуратури відіграють також важливу роль під час розслідування кримінальних правопорушень, проте їх взаємодія зі слідчим та оперативними працівниками в основному зводиться до процесуального керівництва, надання вказівок, погодження чи відмови різноманітних клопотання, в тому числі й про проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

Наголосимо на тому, що В.С. Бондар та Ф.В. Ріпа визнають вдалою практику проведення НС(Р)Д слідчим спільно з оперативним підрозділом. Правовим підґрунтям зазначеного механізму є ч. 6 ст. 246 КПК, яка надає право слідчому на підставі свого рішення (відповідно до ст. 110 КПК мається на увазі постанова) залучати до проведення НС(Р)Д інших осіб та п. 3.1 Інструкції, який передбачає, що слідчий може проводити НС(Р)Д самостійно, спільно з уповноваженими оперативними підрозділами, залучати до їх проведення інших осіб, а також доручати їх проведення уповноваженим оперативним підрозділам. Необхідність у проведенні спільних слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій виникає в таких ситуаціях: 1) обізнаності оперативного працівника щодо обставин вчинення кримінального правопорушення; 2) використання негласних оперативно-розшукових відомостей, які вимагають зашифровки; 3) у разі встановлення оперативним шляхом конкретних намірів підозрюваних протидіяти слідству, коли участь співробітника сприятиме їх нейтралізації; 4) використання орієнтуючої інформації для слідчого, отриманої оперативним шляхом для організації й тактики слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій [16, с. 463]. У зв'язку із цим, відмітимо важливість злагодженої роботи та планування дій між слідчим, прокурором та оперативним працівником, оскільки останні більш обізнані у використанні нег-

ласних методів роботи, що робить досудове розслідування у таких видах злочинів більш швидким та ефективним. У контексті проведення НСРД відмітимо важливу роль процесуальних керівників, адже саме вони готують, обґрунтовують та подають до суду клопотання про здійснення певних НСРД, наголошують на необхідності їх проведення тощо. Тобто під час розкриття та розслідування злочинів, вчинених організованими групами, активність проявляють не лише оперативні працівники, а й процесуальні керівники та слідчі.

Висновки. Проведеним дослідженням можна зробити висновок про те, що взаємодія підрозділів кримінальної поліції з іншими службами під час розкриття та розслідування злочинів, вчинених організованими групами, означає:

- залучення певного кола суб'єктів (учасників кримінального провадження, працівників прокуратури та суду, представників різноманітних установ та організацій);
- спільну роботу між оперативними працівниками та зазначеними вище суб'єктами;
- планування оперативно-розшукових, гласних та негласних слідчих (розшукових) дій;
- досягнення спільної мети, а саме – розкриття злочинів, вчинених організованими групами, та швидке й ефективне досудове розслідування такого виду кримінального провадження.

Отже, сучасні виклики криміногенного середовища, зокрема активізація діяльності організованих злочинних груп, зумовлюють необхідність удосконалення системи взаємодії між різними структурними елементами правоохоронних органів. Проте синергія зусиль дозволяє досягати результативності у викритті, документуванні та притягненні до відповідальності членів організованих злочинних угруповань.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Жук І.В. Оперативний пошук у протидії організованим злочинним групам, що вчиняють розбої в умовах воєнного стану. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2025. С. 32–36. DOI <https://doi.org/10.32850/sulj.2025.1.5>.
2. Огурченко В.Г. Проблемні питання взаємодії слідчих з працівниками оперативних підрозділів національної поліції при розслідуванні кримінальних правопорушень. *Протидія організований злочинності: проблеми теорії та практики*: матеріали Всеукр. наук.-практ. семінару (м. Дніпро, 09 грудня 2022 р.). Дніпро: ДДУВС, 2022. С. 65–68. URL: <https://er.dduvs.edu.ua/bitstream/123456789/12562/1/28.pdf> (дата звернення 09.11.2025).
3. Синовєрський А., Скриник М. Взаємодія під час розслідування кримінальних правопорушень, вчинених організованими злочинними групами в умовах воєнного стану: організаційно-тактичний та психологічний аспекти. *Юридична психологія*. 2024. №1(34). С. 140–153. DOI: 10.33270/03243401.140.
4. Яблонський Р.С. Основні напрями взаємодії оперативних підрозділів у сфері протидії організований злочинності в умовах воєнного стану. *Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах*: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (21 жовтня 2022 року) / упор. Л.В. Павлик, У.О. Цмоць. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2022. 404с. С. 381–384. URL: https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/5020/3/Tezy_21-10-22_1-12-22%20Av.pdf (дата звернення 08.11.2025).
5. Саковський А.А., Жижин А.В. Взаємодія підрозділів кримінальної поліції та органів досудового розслідування в документуванні кримінальних правопорушень. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2019. № 2 (111). С. 49–54. URL: <https://elar.navs.edu.ua/server/api/core/bitstreams/32372f8b-95de-489c-91a8-10ad969fb140/content> (дата звернення 08.11.2025).
6. Борисенко М. Види та форми взаємодії слідчого з посадовими особами та підрозділами органів національної поліції. *Knowledge, Education, Law, Management*. 2020. № 3 (31). Vol. 1. С. 123–129. DOI <https://doi.org/10.51647/kelm.2020.3.1.21>.
7. Безпалько С.В., Кріцак І.В., Тимчишин Д.М., Маник О.В. Вироблення ефективної протидії/боротьби з організованою злочинністю: концептуальний аналіз. *Актуальні проблеми держави і права*. 2024. С. 18–37. DOI <https://doi.org/10.32782/apdp.v101.2024.3>.
8. Чаплинський К.О. Проблемні питання взаємодії слідчих та оперативних підрозділів Національної поліції України під час розслідування кримінальних правопорушень. *Вісник ЛДУВС ім. Е.О. Дідоренка*. 2022. Вип. 4 (100). С. 247–258. DOI: 10.31733/2078-3566-2022-6-89-95.
9. Тутова В.В. До питання взаємодії оперативних підрозділів у протидії організований злочинності в умовах воєнного стану. *Концептуальні шляхи розвитку науки та освіти*: матеріали XII Міжнародної науково-практичної конференції м. Львів, 29-30 травня 2024 року. Львів: Львівський науковий форум, 2024. 390 с. URL: <http://www.lviv-forum.inf.ua/save/2024/29-30.05.pdf> (дата звернення 08.11.2025).

10. Северук В.Г. Взаємодія органів національної поліції України з іншими підрозділами правоохоронних органів під час протидії злочинам, що вчиняються організованими групами й злочинними організаціями, які сформовані на етнічній основі. *Актуальні проблеми держави і права*. 2021. С. 186–197. DOI <https://doi.org/10.15421/392168>.
11. Велієв Р.Е. Особливості початкового етапу розслідування незаконного обігу зброї, учиненого організованими злочинними групами. *Вісник кримінологічної асоціації України*. 2024. № 2(32). С. 283–294. DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.2.19>.
12. Юрченко А., Рачок І. Проблемні питання встановлення факту вчинення економічних злочинів організованими групами. *Підприємництво, господарство і право*. № 12. 2020. С. 272–277. DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2020.12.47>.
13. Крижевський А.В. Особливості допиту учасників організованих злочинних об'єднань, підозрюваних у вчиненні шахрайств. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. Випуск 2025. № 01. С. 731–737. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2025/02/124.pdf> (дата звернення 08.11.2025).
14. Литвиненко О.Г., Нургалієв Е.О. Окремі питання взаємодії під час документування воєнних злочинів. *Війна в Україні: зроблені висновки та незасвоєні уроки: збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (21 лютого 2025 року) / упоряд. У.О. Цмоць*. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2025. 586 с. URL: <https://sci.ldubgd.edu.ua/bitstream/123456789/16616/120.pdf> (дата звернення 08.11.2025).
15. Сиводєд І.С. Процесуальні аспекти взаємодії прокурора, слідчого та оперативних працівників з державними та недержавними суб'єктами, міжнародними організаціями під час розслідування кримінальних правопорушень, вчинених на окупованій території України. *Право та державне управління*. №1. 2024. С. 134–144. DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2024.1.18>.
16. Бондар В.С., Ріпа Ф.В. Взаємодія органів досудового розслідування з підрозділами, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність у виявленні та розслідуванні колабораційної діяльності в ідеологічній та культурно-освітній сферах. *Юридичний науковий електронний журнал*. № 2. 2023. С. 461–466. DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-2/109>.